

МІЦ ВАЛЕНТИН ВОЛОДИМИРОВИЧ

22 січня 1974 – 19 квітня 2024

Роботу виконали :

учениці 9-Б класу Сокальської ЗШ І-ІІІ ст. № 2

Лобода Аліна
Тенюх Софія

Науковий керівник:

учитель історії Царинська Мар'яна Орестівна

ГЕРОЙ УКРАЇНСЬКИЙ

Герої України, Герої нашого часу – це ті, хто в найскладніші моменти історії проявляють мужність, самовідданість та любов до Батьківщини. Сьогодні такими Героями є захисники України – військові Збройних Сил України. З початком повномасштабного російського вторгнення в лютому 2022 року на плечі ЗСУ ліг священний обов'язок - захищати рідну землю від ворога. І наші військові з честю виконують цю місію, демонструючи всьому світу силу українського духу. Захисники України – це люди різного віку та професій, які в мирному житті були вчителями, інженерами, лікарями, музикантами, звичайними робітниками...

Одним із них є наш Сокальчанин – Міц Валентин Володимирович.

Народився 22 січня 1974 року у місті Сокаль Львівської області. Виховувався в багатодітній родині: мама – Міц Марія Михайлівна та батько – Міц Володимир Андрійович, сестра Вікторія (1965 р.н.), брат Олексій (1968 р.н.) та Валентин (був наймолодшим сином у сім'ї)

← Міц Валентин разом із родиною (сестра Вікторія з чоловіком)

Навчався в Сокальській ЗШ І-ІІІ ст. № 2 з 1981 по 1989 рр. Першою вчителькою була Ніжньова Діна Володимирівна, котра, дізнавшись про загибель свого учня, поділилася теплими спогадами: «Клас був великий, 40 дітей. Це був мій другий випуск, я їх взяла з першого класу і була із ними до 3-го».

1 ряд від стіни, 2 парта (правої сторони) – учень Міц Валентин
Випуск 1981-1991 рр. Перша вчителька Ніжньова Діна Володимирівна

На питання: «Чи пам'ятаєте ви Валентина у початковій школі?» - відповідає: «Так, звісно!» - і додає: - «Це був тихий, спокійний хлопець, виконавчий, товаришував з багатьма дітками. Я їх випустила та взяла 1 клас, а 1985 р. виїхала в Маріуполь. Пам'ятаю, була в них на випускному в 10 класі. Дуже гарні, дружні, відповідальні діти. І Валентин такий же». У середній школі класним керівником була в них Коковихіна Ася Василівна. (Її вже немає серед нас)

Міц Валентин (2 ряд, 5 хлопчик справа на ліво)
Перша вчителька Ніжньова Діна Володимирівна.
Випуск 1981-1991 рр.

Досліджуючи особистість Героя-Валентина, ми натрапили в соціальних мережах на коментарі з приводу його смерті, на теплі слова про нього його вчительки з музичної школи Красюк Тетяни Василівни: «Низький уклін і вічна пам'ять тобі, Валентине... Янгелятко наше, учень нашої музичної школи по класу фортепіано...мій любимий учень...Пам'ятаю маленьким хлопчиком, якого мама приводила за ручку до школи...Кращий з кращих...Ніжне добре сердечко ...Яким ти став мужнім великим Героєм!..Серце розривається від пекучого болю...наші діти дорогі...Щирі співчуття рідним». Учителька розказує: «Я прийшла працювати в музичну школу Сокаля в 1982 році, Валентин був одним з перших моїх учнів. Він мав спокійний характер, здібний, уважний, відповідальний і скромний. Завжди акуратно підготовлений до уроку з фортепіано...»

Міц Валентин
Володимирович.
Після поранення, лікарня на
Сумщині

Сестра Валентина розказала про життя свого брата: « Наймолодший син у сім'ї, одружений не був. Валентин проживав з мамою за адресою :м. Сокаль ,вул. Героїв УПА, 51. Між нами з Валентином 9 років різниці . Я одружилася , проживала в Черкасах. Тому багато моментів з його життя пам'ятаю з розповіді мами. На початку 90-х - гравець футбольного клубу «Хімік» (у зв'язку з травмою перестав грати у футбол). У 1992 р. був призваний в армію, служив у Національній гвардії України, у Харкові. У 2000 р. їздив на заробітки, жив деякий час у Києві, працював на будовах. Повертається до Сокаля, працює на «цегольні». Наша мама померла у 2014 р., нам було це важко пережити. Найбільше ми з Валентином спілкувалися, коли він був на війні, після 19 жовтня 2022 року. Здебільшого це були переписки, він розказував про свої переживання та жахіття війни. У цей день, коли він загинув, у нас була телефонна розмова, я чула вибух... та далі зв'язку вже не було... Спочатку його занесли в список безвісти зниклих, а через кілька днів мені подзвонили, що мій брат загинув... З племінницею Ілоною ми спілкувалися через соціальні мережі в месенджері. Вона зараз проживає за кордоном. Нам вона розповіла: «Спілкувалась з дядькою онлайн під час його служби. Знаю точно, що його бажанням було після закінчення війни приїхати до мене і побачити океан (ми живемо біля Атлантичного океану в Португалії) - він мріяв про це. Усе сталося дуже швидко... Він був оголошений зниклим безвісти, а за два дні його вже везли додому для поховання...Хоронила його моя мама, його рідна сестра»[

- Ми спілкувалися з однокласниками нашого Героя Валентина: Світлою Гарасевич, Русланом Глуховом, Сергієм Кощенком, Тетяною Астаховою та Олександром Новацьким. Олександр нам розповів: «Володимир завжди був на стороні справедливості, не дивлячись ні на кого, хоча був «щупленьким». Завжди захищав слабших, ставав на сторону правди, у мене про нього найпозитивніші спогади. Займався спортом, любив футбол. Востаннє я бачив його у воєнкоматі: він збирався на війну. Розмова була гнітюча: він і хотів іти на війну, але переживав, бо не знав, що його там чекає. Ми одне одного підтримали, попрощалися, а далі... я був у нього вже на похороні».

- Міц Валентин Володимирович призваний на військову службу 19 жовтня 2022 року, служив стрільцем третього стрілецького відділення другого стрілецького взводу військової частини А4026.
- З розповіді сестри ми дізналися, що Валентин на війні перебував в гарячих точках. Тому уже 23 березня 2023 р. отримав посвідчення УБД. На війні був поранений, лежав у лікарні на Сумщині. Під час служби Валентина відпустили у відпустку, це було в листопаді 2023 року. Приходив до сестри в гості.
- 19 квітня 2024 року під час виконання бойових (спеціальних) завдань в районі населеного пункту Новомихайлівка Покровського району Донецької області загинув Міц Валентин Володимирович

25 квітня 2024 р. О 17:00 годині Сокальчани зустрічали біля храму Св.ап. Петра і Павла загиблих двох Героїв – Романа Панькевича та Валентина Міца. Відразу по прибуттю траурного кортежу відбувся парастас у кімнаті смутку. Чин поховання воїнів провели 26 квітня о 12.00 год.у кафедральному соборі Святих апостолів Петра і Павла міста Сокаля.

Поховання воїнів разом з духовенством району очолив протоієрей Андрій Дутчак, Сокальський декан УГКЦ. Отець Андрій звернувся до громади: «Саме українські воїни мають найперше - любов до рідної землі, і вірять, що тільки вони, зможуть захистити свої сім'ї та Українську Державу».

Потім Отець Андрій звернувся до рідних і сказав, що ми не приймаємо і не звикаємо до великих жертв, але продовжуємо боротися за свою Свободу і Незалежність, а “воїни Роман і Валентин віддали найдорожче – життя. Подвиг усіх українських воїнів говорить, що за Україну треба боронити від ворога. Український народ і надалі бореться”. Вічний спочинок обидва Захисники знайшли на Алеї Слави у Сокалі

Міца Валентина Володимировича,
солдата (посмертно), указом
Президента України №455/2024
“Про відзначення державними
нагородами України” від 5 липня
2024 року за особисту мужність,
виявлену у захисті державного
суверенітету та територіальної
цілісності України, самовіддане
виконання військового обов’язку
нагороджено орденом
“За мужність” III ступеня

Герою український! Ти янголом линув у небо
До вічного раю, бо пекло пройшов на землі.
Летиш, залишаючи спогади світлі про себе,
І душу твою забирають у вись журавлі.
Летиш спочивати... Позбавилось тіло від
болю,
Спинилося серце, сказавши останні слова:
«Моя Україно! Я згинув за тебе, за волю,
А ти — не загинеш! Навіки ти будеш жива»!
Лети, наш Герою, на крилах надії й свободи,
У царстві небесному душу свою заспокой...
Ти — син України, козацького славного роду,
Нескорений ворогом, мужній, незламний
Герой!

Лія Острова